

нинъ „И ядохъ заедно съ тѣхъ. Пиха вино и на мене даваха. Слѣдъ вечерянето, напослаха да си лѣгаме. Чаушина Мемишъ оключи еднитѣ букаи и ги закопча въ единия кракъ на Мехмеда, който съ насмѣшка му каза: „Азъ арестантинъ ли съмъ да ме туряте въ букаи“ А Мемишъ бабаantina му каза: „Ти си причината да теглимъ и ний този студъ, за това стой и ти съ него въ букаи“! Отъ тези думи явно се разбираше, че отнасящия се добродушно къмъ мене Мехмедъ е билъ шпионинъ, който ме е прѣдалъ, но азъ, като не ми бѣше извѣстна причината, по която ме караха, не можихъ да разбера значението на Мемишовитѣ думи. Когато заптиитѣ излѣзоха да нагледатъ конетѣ, и останахме двама съ снисходителя Мехмеда, азъ го попитахъ за кждѣ ме каратъ, като си мислихъ съ толкова заптии трѣбва въ Цари-градъ да ме каратъ, а тукъ не е цариградски пѣтъ. А той ми каза: Не бой се за Шуменъ те караме, но то е за лѣжа, ужъ че си ималъ да давашъ на единъ шуменець 39,000 гроша. Ний виждаме, че за права бога те караме, само да теглимъ и ние студа. Ще отидемъ въ Шуменъ, ще се оправдаешъ, ще се оправдаешъ и пакъ наедно ще се върнемъ. Чакъ сега азъ разбрахъ, че ме каратъ на сждилище и се успокоихъ духа, като мислѣхъ, че, като ме закаратъ на сждъ, както да е азъ ще се оправдая. „Само на сждъ да е, да не е варварско убийство по пѣтя“! си мислихъ азъ и се утѣшавахъ. Мехмедъ, ако и да билъ мой неприятель, пакъ се съжали за мене, като ме гледаше съ едни чорапки и кундури на краката ми и едно кожухче съ лесичи кожи на гърба митънко, извади отъ дисагитѣ си едни нови аргасани цървули, повика хазяйката, отъ която поиска навои и тя, като Българска се съжалила надъ мене, донесе едни мжжови си, не много обувани навои отъ бѣла, дебела аба. Мехмедъ ме попита обувалъ ли съмъ цървули и мога ли зави тѣзи навои. Азъ ги взехъ и обухъ, както со обуватъ. Мехмедъ тогава каза: „Лѣсковски гяуръ, какво не е обувалъ; знаятъ и кундури и цървули да носятъ“! Благодарение на Мехмеда за тѣзи цървули, ако не бѣха тѣ, както отъ сутринята, до като стигнемъ вечеръ на конакъ, не ме сваляха отъ коня, трѣбваше да ми измръзнатъ краката и изкапятъ. На другата вечеръ стигнахме въ едно село, недалечъ отъ Разградъ. „Хасанъ Факя“, у което миналото лѣто, до като не бѣхъ условенъ за учителъ, помагахъ на едни свои роднини, които имаха бахча тука, да имъ плега лукъ. Случайно, вечерята кондисахме въ сжщата кжща, въ която квартирувахме прѣзъ лѣтото. Кжщницитѣ, като ме видеха, до толкова се съжалиха, че се просжлзиха и даже си чупѣха ржцѣтѣ. Азъ имъ